

Naopak má toto usnesení povahu konstitutivního aktu, jímž pro st-le povaha státního úředníka čsl. s účinkem ex nunc teprve byla založena. Že ostatně i st-l sám takto na věc pohlížel, je zřejmo z toho, že v žádosti podané na min. sociální péče o udělení místa úřednického v resortu sociální péče neuplatňoval nějakého nároku z důvodu dřívějšího svého postavení jako státního úředníka rakouského, a dokonce ani se neoznačoval jako státní úředník, nýbrž jako advokátní koncipient, jenž se uchází teprve o přijetí do státní služby. A samozřejmě nemohl akt ustanovení v civilní státní službě býti nahrazen ani tím, že st-l ve své vlastnosti jako účetní nadporučík složil 13. listopadu 1918 čsl. státu přísahu věrnosti.

Nebyl-li však st-l až do usnesení vlády z 24. června 1920 státním úředníkem čsl., pak bylo také lhostejno, že byla odmítnuta jeho žádost za přeložení na trvalý odpočinek. Odmítnutí to bylo motivováno jednak tím, že st-l nebyl do služeb státu čsl. převzat, jednak že není tu podmínek pro pensionování; touto druhou motivací vzhledem k důvodu na prvním místě uvedenému chtělo býti pouze řečeno, že čsl. stát odmítá převzít jeho pensi, kterou by mu po případě rakouská poštovní správa byla poskytla, takže ani z tohoto aktu nelze vyčísti, že by žal. úřad byl snad st-le ve sporném období za svého úředníka považoval.

Nebyl-li pak st-l v době od 1. ledna 1919 do 30. června 1920 v státní službě čsl. státu, není také žádného důvodu, aby mu za tuto dobu byly vyplaceny aktiv. požitky státního úředníka, a je tedy stížnost bezdůvodná.

Č. 1256.

Pozemková reforma: Za jedinou osobu ve smyslu § 2 zák. zábor. nelze pokládati společnost s ruč. obmezeným a její společníky, kteří jsou na ní zúčastněni svými kmenovými vklady.

(Nález ze dne 27. března 1922 č. 3317.)

Věc: firma F. L., společnost s r. o. v M. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze stran záboru nemovitostí.

Výrok: Naříkané opatření, pokud se týče nemovitostí zapsaných v knih. vložce č. — obce B., v knih. vložce č. — obce N. V. a v knih. vložkách č. — — — — obce M., zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: K návrhu stpů v Praze ze dne 16. června 1921 čj. — nařídil okresní soud v Mor. Třebové usnesením z —, aby v poz. knize kat. obce — — — vl. č. — — — bylo poznamenáno, že nemovitosti tam zapsané zabrány jsou státem podle zákona ze dne 16. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n.

Proti tomuto opatření stpů, pokud se týče nemovitostí zapsaných ve vložkách poz. knihy pro kat. obce B., N. V. a M., podala firma F. L., společnost s r. o. v M. stížnost k nss, v níž se navrhuje zrušení nař. opatření z toho důvodu, že nemovitosti ty jsou vlastnický připsány stěžující si firmě, jejíž nemovitý majetek nedosahuje výměry předpokládané v § 2 zák. zábor., a tudíž dle zákona záboru nepodléhají. Podrobiti je záboru jediné proto, že společníkem firmy je také F. L., jehož soukromý nemovitý majetek ovšem záboru podléhá, přiči prý se zákonu. Stpů nevyšetřoval,

jsou-li nemovitosti patřící st-lce záboru dle zákona podrobeny a nevyrozuměl st-lku o tom, že její nemovitý majetek je zabrán — proto jde i o vadné řízení.

Nss uznal stížnost za důvodnou. Neboť podle § 2 zák. zábor. jest velkým majetkem pozemkovým, podrobeným záboru, rozuměti jen soubory nemovitostí, jestliže výměra náležející v území čsl. republiky vlastnický jediné osobě nebo týmž spoluvlastníkům je větší než 150 ha půdy zemědělské nebo 250 ha půdy vůbec, při čemž jen nerozvedení manželé se považují za osobu jedinou. Z toho je zřejmo, že dvě nebo více nemovitostí zapsaných v různých vložkách knihovních nebo deskových lze považovati za soubor podrobený záboru, třebaš některé z nich nebo všechny samy o sobě neměly výměru dle § 2 zák. zábor. potřebnou, pokud aspoň všechny dohromady výměru tu mají, jenom tehdy, když jednotlivé nemovitosti patří téže osobě fyzické nebo právnické nebo týmž osobám fyzickým (právnickým). Ze jedinou osobu pokládají se ovšem také nerozvedení manželé (§ 2, odst. 2 cit. zák.). Nelze však po rozumu tohoto předpisu zákonného za jedinou osobu považovati společnost s ručením obmezeným, která je dle § 61 zákona ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. z. samostatnou osobou právnickou, se strany jedné, a její společníky, kteří jsou na ní zúčastněni svými kmenovými vklady, se strany druhé. Není-li pak tu dle toho identity vlastníků, musí každý objekt posuzován býti co do přípustnosti záboru sám pro sebe a nelze je sčítati. Kdyby tedy bylo správným výše uvedené tvrzení st-lčino, že ona je pouze vlastníci nemovitostí zapsaných ve vl. č. — — obce B., N. V. a M., že tyto nemovitosti nemají výměru předpokládanou v § 2 zák. zábor., kdežto vlastníkem ostatních nemovitostí uvedených v cit. usnesení okresního soudu v Mor. Třebové z 24. června 1921 že je společník její F. L., s jehož nemovitostmi — jak naznačeno — její nemovitý majetek po rozumu § 2 zák. zábor. sčítati nelze, pak by ovšem bylo zabrání nemovitostí, jichž se stížnost týče, nepřípustné.

Ze spisů správních není zřejmo, zda žal. úřad konal nějaké šetření o vlastnických poměrech k nemovitostem, o něž tu jde, dříve než požádal okresní soud v Mor. Třebové za výkon poznámky záboru jejich, v kladném případě pak jaký výsledek mělo šetření to a z jakých předpokladů skutkových tedy žal. úřad, čině opatření zmíněné, vycházel.

Pro tuto podstatnou vadu nemůže nss posouditi spolehlivě zákonitost nař. opatření a bylo tudíž nutno opatření to, pokud se týče nemovitostí zapsaných ve vl. č. — — — obce B., N. V. a M., zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 1257.

Zabírání budov: I. Ministru s plnou mocí pro správu Slovenska (vládnímu referátu pro veř. práce) přísluší na Slovensku judikovati o opravných prostředcích dle zák. o zabírání budov ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n., doplněného zák. z 19. března 1920 č. 180 sb. z. a n. a také podle zákona z 12. srpna 1921 č. 304 sb. z. a n. — II. Při provádění zákona ze dne 12. srpna 1921 č. 304 sb. z. a n. dlužno vycházeti ze zásady, že zábor budov nebo místností diti se má jen v míře pro dosažení veřejného účelu nutné. Proto lze pro účely obytné dle tohoto zákona zabíratí budovy jen potud, aby ukojena byla bytová potřeba zákonem